

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

VII. Consideratione de morbis qui propter fines gloriæ Dei Altiores eueniunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

Dolores no-
stri iungen-
di doloribus
Christi.

omnia capit. Quid ergò tibi Domine reddam pro hoc amore tam sine mè-
fura: nisi vt dolores tuos tanquam meos accipiam; multoq; amplius, quam
proprios sentiam? quid retribuam pro hac adedò immensa misericordia: ni-
si vt lubens amore tui meos dolores feram, coniungens illos tuis, vt sic red-
dantur tibi gratiores. Meam itaque *sirim*, quæ me premit in hoc lecto, tibi
offero pro illa, quam tu in cruce sustinuisti; & quidem illi coniunctam: vt
sic magis tibi placeat meum etiam *adurum*, & acerbiter offero propter il-
lam, quam tu lenisti, cum vinum cum felle mixtū tibi fuit propinatum. Of-
fero & meam *lassitudinem*, ac defatigationem propter eam, quam tu in cruce
sustinuisti. Coniungantur tuis dolores mei; sintque oblatio in gratiarum a-
ctionem propter tuos: & imiter ego te in sustinenda pœna, vt ad tuam quo-
que perueniam gloriam.

s. Eccl. 2. 9

Christus ab
infirmis in-
uitandus.
Matth. 25. 30

HINC etiam disces, *non despicere te ipsum in infirmitate* (vt Ecclesiasticus
monet) nec parui te propter eam facere: siquidem Christus D.N. tanti sem-
per fecit ægrotos, adeoque eorum vices doluit, vt eorum infirmitates tan-
quam proprias sentiret; & idem in ipsis infirmis & illorum loco se collocat:
vt ex ijs appareret, quæ in die nouissimo dicturus est: *Infirmus eram, & visita-
stis me.* Et hoc spiritu licebit ei dicere: siquidē, Dñe, & Saluator mi, infirmita-
tem meam tanquam tuam suscipis; visque vt fideles tui me in ea constitutū
visitent: veni & tu, vt visites, maneasque mecum in hoc lecto: absque enim
visitatione tua, parū mihi proderit hominum visitatio: neque hæc mihi
deerit, si te in mea habuero locietate.

VII. Consideratio de, morbis qui propter fines gloria Dei altiores
eueniunt.

Punctum 1

AD INFIRMANTIVM solatium expedit, eos considerare: infirmi-
tates non semper euenire in pœnam peccatorum; sed nonnunquam
Deum eas mittere, solūm ad manifestandam suam gloriam, suo-
rumque electorum exercitationem: ex quibus magna lucra sibi comparēt.
Ita Christus D.N. respondit Apostolis causam quærentibus: cur homo qui-
dam cæcus natus, esset: *a neque hic (inquit) peccauit, neque parentes eius, sed vt
manifestentur opera Dei in illo;* & de infirmitate Lazari dixit: *b quod esset pro
gloria Dei, vt glorificaretur filius Dei per eam.* Ex quo fit aliquando, vt iustus,
etsi culpas aliquas habeat, patiatur tamen infirmitatem maiorem, quam il-
læ sint promeritæ; idque ob alios fines, quos Deus intendit: quemadmo-
dum fallus est S. Iob, cum dixit: *c vtinam appenderentur peccata mea, quib' iram
merui; & calamitas, quam patior, in siatera: quasi arena maris hæc grauior appare-
ret.* Sed hoc ipsum tamen summæ consolationis & lætitiæ motiuum est:
multò enim melius est, pendere sicut Christus innocens, in cruce; quam,

a Isai. 53.

b Iob. 1. 4

c Iob. 6. 2.

fiunt

sicut bonus ille latro, alicuius culpæ reus : estque valdè gloriösus in hoc imitari Ducem nostrum, & splendidum sanctorum eius Martyrum exercitum: quorum cruciatus non inferebantur, propter illorum culpas: sed vt testimonium redderent fidei, & charitatis suæ erga Deum. est autem genus quoddam martyrij, infirmitates sine culpa ferre, vt Deus in illis glorificetur. Vnde tantum mihi bonum, vt possim ego materia esse diuinæ gloriæ, ita vt illa mei causa crescat: cruciet, mi Domine, patiarq; tormenta, modò tu ex hoc glorificeris. Quamuis autem optimum in hisce afflictionibus illud sit, quòd culpa careas, propter quam illæ eueniant. non tamen abijcere debes animum, propterea quòd alicuius talis culpæ te retum agnoscas. vtrumque enim simul esse potest: & quòd infirmitas sit tuorum peccatorum pœnas; & simul cedat in gloriam Dei: vt ille scilicet ex ea glorificetur; non solum propter suam iustitiam, quæ in eo elucet; sed propter alias etiam causas maioris eius gloriæ.

POTES ergò hinc vterius considerare, Deum tibi mittere infirmitates, vt fidem, ac fidelitatem tuam prober; videatque quàm strenuè pro eius amore decertes, vsque ad victoriam consequendam, ex qua plurimum ipse honorificetur, ac glorificetur: cum magis illa sit ipsius, quàm tua. Cogita ergò frater, cum a grotas, lectum esse locum certaminis, in quem ingrederis, vt cum militum, & crudelium hostium exercitu pugnes: cum rigore scilicet, & æstu: cum fastidio, & siti: cum doloribus & angoribus; & cum medicamentorum molestijs: & statim oculos in cælum cõijce, cogitans, Christum D. N. tanquam Agonothetam te aspicere, sicut S. Stephanum, cum lapidaretur, respiciebat: tibi que animum inde addere ad pugnam: eò quòd de ipsius honore agatur, nisi vincas; ac de tua vita, si succumbas. Aliquando etiam aspice, quasi propè te, & circa tuum lectum manentem: in eo enim viuis, & moueris; in eo que manes, dum affligeris ipsam que habes intra te: vt in te, & per te ipse pugnet, gratia tua te adiutans, vt victor euadas.

ERVS ergò præsentia excitatus & animatus, propugna eius honorem, nullam admittens culpam, nec dans locum impatientiæ alicui; sed lubens accipiens omnes, quas sustines pœnas, vt DEVS in eis glorificetur. Cogita, Deum collocare te in lecto isto, vt talis à te sanctitatis odor prodeat, qui ob tuam patientiam ædificet eos, qui te videbunt, & excitentur ad glorificandum patrem tuum cœlestem, sicut de S. Tobia dicitur: *d quod cæcitate ideo permisit Dominus euenire illi, vt posteris daretur exemplum patientiæ eius, sicut & Sancti Iob, quia nec conuersatus est, quòd plaga cæcitatatis eueniret ei, sed immobilis in Dei timore permansit omnibus diebus vitæ suæ.* Cogita etiam, adesse tibi ad latus & Angelum custodem, & Dæmonem, obseruantes, quid agas; & contendentes,

Gloriosum sine culpa pati.

Martyrium.

Punctum 2.

Probatio & occasio victoriæ.

Deum videt.

d Tob. 2. 12.

Angelus & Damon.

vt te quilibet ad suas partes trahat. Caue igitur, ne custodem tuum confundas; letifices verò hostem: occasionem illi præbens, vt triumphum de te agens, Deum ipsum irrideat; sed stude potius hostem Daemonem confundere; sanctum verò Angelum letificare & occasionem ei præbere, Deum glorificandi, ob patientiam, quam eius amore in ea aduerlitate ostendisti.

Punctum 3

Deus lau-
datur per
sanitates
miracu-
losas.

e Ps 49. 15.

psal 90 1.
Infirmas
gloriam ad-
fert.

g 2. Cor. 12.
10. 9.

h Gal. 6. 17.
i 2. Cor. 4. 10.

A L I O S præterea fines, præclaros valde licet respicere, quos DEVS D. N. per huiusmodi infirmitates intendit: in quibus perpendes diligenter, quam partem habere possis. Aliquando enim DEVS nobis infirmitates mittit, vt gloriam suam, ab eis nos liberando, manifestet: dum nos ad tanta fide, ac fiducia orandum ipsum promouet, vt sanitatem prodigiose restituat: quemadmodum multis cæcis, leprosis, & alijs infirmis rogatus sanitatem dedit; nec cessat quotidie similia prodigia edere; vt & credatur, & laudetur propter illa. propterea enim dixit: *e Inuoca me in die tribulationis, eruam te & honorificabis me*: non solum propter honorem, quem mihi exhibes, dum ad eum confidenter ad me recurris; sed quod tua confidentia occasionem præbes honoris & gloriæ, quæ mihi oritur, cum à tua tribulatione ego te eruo. Imò etiam idem Dominus easdem infirmitates nobis mittit, vt & nos glorificemur & honoremur eorum occasione, ob rationem & modum, quo nos eruit ab eis: qui modus ita in ipsius gloriam cedit, vt etiam cedat in nostram: propterea enim dixit: *f Cum ipso sum in tribulatione. eripiam eum, & glorificabo eum*. Noli, ô anima, ex eo affligi, quòd videas te tribulatam, & corpori infirmo immerfam: quia non es sola, sed optimum habes comitem: *medicum* scilicet, qui tui curam gerit & *infirmarium*, qui tibi ministrat; *amicum*, qui præsentia sua & alloqui te recreat; & *socium* talem, qui te semper comitatur. Et si oculos habes, quibus eum cernere possis, optimis *societatis* eius fructibus fruere. Finis eius non est, torquere te, sed sanare; non te perdere, sed liberare, & glorificare: vt totus mundus intelligat, te ab ipso amari; qui te ita liberat, & honorat. Quando autem te non liberat ab infirmitatibus, etiam ipse glorificatur, teq; glorificat, ob dona præclara, quæ tibi communicat: dolando & poliendo te tanquam viuum lapidem in cælestis Ierusalem aedificio, in eminenti & glorioso eius loco collocandum. In gloriam Dei cedit coniunctio illa corporis infirmi, cum anima hilari & læta: quæ dicit cum Apostolo: *g Placeo mihi in infirmitatibus meis, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis pro Christo, libenter igitur gloriabor in infirmitatibus meis, vt inhabitet in me virtus Christi*: & eius gloria in me manifestetur. Magna Christi gloria est, quòd habeat in mundo viua sui ipsius exemplaria: qui in hoc gloriantur, quòd *h stigmata ipsius Domini Iesu in corpore suo portant*; & qui ipsas infirmitates pro fauoribus, ac delictijs habeant: & *i mortificationem Iesu in corpore suo*

circum-

circumferant, ut & vitam ipsius se sumant, sicut in mortalibus eorum corporibus.
 Magna est gloria creatoris, creaturas habere ad eò sibi subiectas & obedientes: ut finant se, pro ipsius arbitrio tractari: siue reddat, siue auferat corporis sanitatem, ac vitam: magna felicitati sibi tribuentes quod omnem eius voluntatem exequi possint; quia totam suam vitam in ea executione ponunt. Cum igitur DEVS ita glorificetur, ex eo quod tu cum patientia & letitia, quæ ipse tibi mittit, sustineas ob illos fines, quos ipse intendit: da operam, ut ita sustineas, ne ipse contemptui, sed magno honori in aeternum habeatur, Amen.

*Gloriosum
 Deo ab in-
 firmis sibi
 serui.*

CAP. IV.

RESPONDETUR QUERELIS INFIRMORVM FER-
 ventium quod prestare non possint quæ sani. Insinuantur summa
 tim, quæ ipsis faciendæ sũt, & patientiæ bonæ.

EX PRÆDICTIS in superioribus capitibus sufficientia responsa deduci possunt, ad pias ferventium querelas, cum infirmantur, aut valetudinarij sunt: eò quod videant, se non posse ea præstare, quæ alias solebant; vel quæ alij præstant: iudicantes, se decrescere ac deficere in virtute: ut qui non impleant illa tria, quæ Christianus quilibet tenetur explere erga se, erga proximos, & erga Dominum Deum nostrum. nam neque solitas penitentiis obire possunt: cum potius alij ieiunantibus, ipsi vesci carnibus cogantur; & quando alij vigilant, & laborant: ipsi dormiunt, & in lecto iacent; nec munia sua erga proximos præstare possunt, siue gubernationis, siue prædicationis, lectionis, aut ministerij pauperum; nec quod tenentur, quo ad diuinum cultum, siue orando, siue Missam audiendo, seu diuinis officijs, & similibus alijs assistendo, quam ob causam solent esse tristes, abiecto & pusillo animo: iudicantes se non ita esse in gratia apud Deum, sicut alij: quibus quodammodo invident, videntes, se non posse præstare, quod illi. Quod totum planè evanesceret: si bonam suam sortem agnoscerent, vellentque contenti cum illa esse. Ad quod est supponendum: duplici infirmitatum genere solere Dominum nostrum suos visitare, ut clarissimos in sanctitate faciat: *gravioribus* scilicet per duas interdum, vel quatuor septimanas grauitè eos premendo: aut *lenioribus*, sed continuis: quales sunt ordinarij valetudinis defectus, in aliquibus quidem maiores, in alijs verò minores, relictis interim eis, aliquibus viribus ad nonnullos labores obeundos. Priores mittere solet peccatoribus, ut in eas angustias redacti, conuertantur, vitæque rationem mutant: quæ modò in primo Tractatu est dictum, easdem etiam mittit tepidius iustis, ut reuertantur, & ad primam ferventem redeant: etsi ferventes sunt, ut multum ad-